

музыку простую і зразумелую не можа прывесці да яе баналізацыі; у творках заўсёды павінна захоўвацца сакральнае вымярэнне.

Рыкарда Муці, у сваю чаргу, адзначыў, што літургічная музыка павінна быць вельмі простаю, каб яе малі разумець і ўспрымаць усё. «Музыка павінна мець злоглынасць падняць дух тых, хто прыходзіць у касцёл маціна, але таксама і тых, хто не з'яўляецца вернікамі. Увесь свет прасякнуты Гукамі, якія мы не можам зразумець, але яны нас пранізвалі і дэзавіявалі быць істотамі, створанымі для музыкі», — сказаў італьянскі кампазітар [5].

Хрысціянская музычная культура захоўвалася і актыўна развівалася да пачатку XX стагоддзя. А потым, на некаторы час затрымалася. Але рэлігійнае музычнае мастацтва толькі візуальна страціла сваю значнасць. У бытавым асяродку людзей, у іх сэрцах і душах заўсёды жыла музычная рэлігійная традыцыя. Гістарычныя падзеі, развіццё грамадства, навукі, свядомасці людзей усё гэта мае непасрэльны адбітак на хрысціянскай музыцы. І у руках нашага пакалення на пачатку XXI стагоддзя ўзнавіць, адрадыць і захавць тое, што так старанна аберагалася і перадавалася нам.

1. *Память* : гіст.-дакум. хроніка Докшыцкага раёна / рэдкал.: Г. П. Пашкоў [і інш.]. — Мінск : БелЭН, 2004. — 752 с.
2. *Wskazania* na rogaliści dwóch świątów / skład i red. o. Jan Fieka. — Warszawa : Nowy Miasto p/Piśca, 2011. — 280 s.
3. *Ninze*. E. Chotał gregoriański. Wud. III porrawione / E. Ninze. — Pełnin : Wud. «Bępatdipnt», 1999. — 149 s.
4. *Słownik* języka polskiego PWN. T. 1-2. — Warszawa : Wydawnictwo Naukowe PWN, 2007. — 521+598 s.
5. *Кардынал* Равазі: Касцёл патрабуе сучаснай сакральнай музыкі [Электронны рэсурс]. — Рэжым доступу : <http://saholic.by/2/home/world/news/40-foreign/112812-saktnizuka.html>. — Дата доступу : 07.06.2012.

ПРАБЛЕМА ФАРМИРАВАННЯ НАЦЫЯНАЛЬНАЙ САМАСВЯДОМАСЦІ МОЛАДЗІ

Д. П. Сергейчук

*магістр педагагічных навук, выкладчык кафедры рэжысуры
абрадаў і свят, асірант кафедры педагагікі
і сацыякультурнай дзейнасці УА «Беларускі дзяржаўны
універсітэт культуры і мастацтваў»
(Рэспубліка Беларусь, г. Мінск)*

У сучаснай сацыякультурнай сітуацыі ўсё больш актыўным становіцца зварот да феномену традыцыйнай культуры, сацыяльна-педагагічны патэнцыял якой выкарыстоўваецца ў дзельнасці садапейнічалъ стандарту-

ленна асобы праз узняўленне агульнасці лёсаў чалавека і народа, забяспечваць трансляцыю духоўных каштоўнасцяў і сацыяльнага досведу, нацыянальна-культурную самаідэнтыфікацыю і рэалізацыю чалавечых магчымасцяў.

У педагагічным плане ўключэнне асобы ў свет этнакультурных традыцый ажыццяўляецца ў аспекце патрыятычнага выхавання, злоглынага фарміравання асобы малалета чалавека як арганічнага носьбіта каштоўнасцяў і нормаў роднай культуры, гарманізацыі прасісы фармавання нацыянальна-культурнай ідэнтычнасці і міжкультурнай галерантасці [4].

У сувязі з унікненнем у апошнія гады сацыяльна-эканамічных праблем на фоне сусветнага эканамічнага крызісу, усё востры адчуваецца зніжэнне выхавачага ўздзеяння культуры, мастацтва, адукцыі як найважных фактараў фармавання ў малалых людзей нацыянальнай самасвядомасці і патрыятызму. Фармаванне нацыянальнай самасвядомасці моладзі на сучасным гістарычным этапе вызначаецца аб'ектыўнымі запатрабаваннямі, злучанымі з захаваннем адзінай культурнай і духоўнай прасторы, пэўнасцю Рэспублікі Беларусь, як дзяржавы і з'яўляецца прырыттым накірункам у агульнай сістэме выхавання грамадзян. Станавіцца праблемай фармавання нацыянальнай самасвядомасці моладзі ў сістэме арганізацыі святочна-абрадавай дзейнасці ў культурна-на-адукацыйных устаноках уаўляе сабою педагагічна рэгулятыўны працэс з уключэннем малалых людзей у розныя віды святочнай сацыяльна-культурнай дзейнасці з мэтай дасягнення самастойнай і ўсвядомленай маральнай самарэгуляцыі асобы, выхавання любові да бліжняга, любові да радзімы, гонару за яе мінулае і сучаснае, імкненні абараняць яе інтарсы [2].

Праблема фарміравання нацыянальнай самасвядомасці набывае для Беларусі асаблівае значэнне, і гэта звязана, у першую чаргу, з этнічным мноствам нашай дзяржавы. У нашай краіне пражывае людзей больш за 60 нацыянальнасцяў.

У нацыянальнай самасвядомасці галоўным кампанентам з'яўляецца пачуццё гістарычнай пераемнасці, суперажыванне не толькі сучаснасці, але ўсёй шматвекавай гісторыі краіны, яе будучыні за межамі асабістага жыццёвага шляху [1].

Нацыянальнае самасвядомасць з'яўляецца фактарам, які злучае нацыю ў цэлае духоўнае і сацыякультурнае прастору. Таму найважнейшым перадавальнікам духоўнага крызісу грамадства з'яўляецца фармаванне ў грамадскім свядомасці нацыянальнай ідэі, якая адказвае пакменнаму часу, і выхаванне аспярожанага стаўлення да гістарычнай і культурнай спадчыны народа, яе традыцыям, звычаям.

Значным рэсурсам фармавання нацыянальнай самасвядомасці валодае святочна-абрадавая культура Беларусі. Асаблівае яе ўплыў на сучасную моладзь складаецца ў тым, што, адлюстольваючыся ў грамадска-культурнай прасторы святочна-абрадавая культура дэзавірае ўключэнне чалавека ў сістэму грамадскіх адносін і фармаваць не толькі